

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/399/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3113221572
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3113221572.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Ivety Martinákovvej v právnej veci navrhovateľky Ing. L. V., bytom K. K., Q. XX, zastúpenej Mgr. F. Urbanom, advokátom so sídlom K., V. XX, proti odporcovi MUDr. G. V., bytom K. K., Q. XX, o rozvod manželstva, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 17. decembra 2013, č.k. 27C/90/2013-56 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e.**

Účastníci **n e m a j ú** právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa manželstvo navrhovateľky Ing. L. V., rod. O. a odporcu F. G. V., uzavreté dňa XX.XX.XXXX v Z., zapísané v knihe manželstiev Matričného úradu Z. vo zväzku IV, ročník XXXX, na strane XXX, pod poradovým číslom XX, rozviedol. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že v manželstve účastníkov nastalo vážne narušenie ich manželských vzťahov, rozvrat, ktorý možno charakterizovať ako hlboký a trvalý. Spočiatku bolo manželstvo harmonické, ale v priebehu jeho trvania došlo k postupnej zmene, ktorej následkom je to, že vzťahy medzi účastníkmi sú dlhú dobu tak vážne narušené, že ich manželstvo si už neplní žiadnu zo svojich funkcií. Účastníci spolu takmer vôbec nekomunikujú, problémy v manželstve už ani nedokážu riešiť otvorenou formou komunikácie, ale len mailom, ktorý stav preukázateľne pretrváva už dlhšiu dobu. Manželia spolu netrávia takmer žiaden voľný čas, viac ako desaťročie neboli na spoločnej dovolenke, pričom dôvod, uvádzaný odporcom, že jeden z nich musí byť vždy prítomný pre prípad vniknutia do jeho ambulancie, je podľa názoru súdu zanedbateľný a vedľajší. Účastníci sa venujú poväčšinou každý len svojej práci, čo potvrdil aj odporca vo svojej výpovedi. Spoločne síce obývajú ich spoločný byt, ale vracajú sa doň len večer po práci a jeho užívanie si rozdelili, a teda podľa názoru súdu nemožno hovoriť o tom, že tvoria spoločnú domácnosť. Spoločne sa nepodieľajú na výchove detí, ktoré sú toho času už plnoleté a intímne sa spolu nestýkajú. Účastníci nehospodária spoločne v tom zmysle, že by spoločne uhrádzali náklady na svoje spoločné potreby, náklady na bývanie v prevažnej miere vynakladá len navrhovateľka, ktorá väčšinou zabezpečovala i finančné potreby detí, pričom odporca začal na domácnosť vo väčšej miere prispievať len v období krátko pred pojednávaním súdu o návrhu na rozvod, čo súd vyhodnotil ako účelové konanie. Ich spôsob hospodárenia ako taký nemožno považovať za spoločné hospodárenie, každý z nich v podstate sám uhrádza svoje vlastné potreby. Príčinu rozvratu súd viedol v dlhotrvajúcich nezhodách účastníkov, vyplývajúcich z ich odlišných povahových vlastností a záujmov, ktoré vyústili do v podstate samostatnej existencie každého z nich bez vytvárania zdravého rodinného prostredia. Odporca si pritom nie je schopný priznať akékoľvek dlhodobé problémy v manželstve, má zato, že ide len o krátkodobú krízu, a preto podľa názoru súdu nevyvíja ani zodpovedajúcu snahu o riešenie týchto problémov. Navrhovateľka sa problémy pokúšala riešiť opakovane, snažila sa s odporcom komunikovať, čo i len mailom, poskytla priestor na zmenu aktuálneho stavu a akceptovala odporcov spôsob riešenia ich vzájomných problémov formou pohovoru s duchovným, avšak bezúspešne, odporca do dňa vyhlásenia

rozsudku nerešpektoval ani výsledok tohto pohovoru, keď duchovný odporučil aspoň dočasnú odluku manželov. Vzhľadom na dlhodobý charakter vzájomných problémov zo strany navrhovateľky nie je už daná ďalšia vôľa na riešenie ich vzťahu ani formou odbornej pomoci pri zachovaní trvania manželstva. Manželstvo účastníkov je potom len formálne pretrvávajúcím zväzkom, ktorý si neplní žiadnu zo svojich funkcií. Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že odporca sa v súčasnosti snaží aspoň čiastočne problémy riešiť, navrhovateľku pozval na dovolenku na plesy a podobne, prispel do domácnosti, nakoľko k odcudzeniu medzi manželmi došlo už dávnejšie, pričom dôvera navrhovateľky v odporcu sa neobnovila. Medzi takýmito vzťahmi medzi účastníkmi a rozvratom ich manželstva videl súd príčinnú súvislosť a dospel k záveru, že v danom prípade sú splnené podmienky na rozvod manželstva. Deti, ktoré z manželstva pochádzajú, sú v súčasnosti už plnoleté, o rozvode rodičov vedia a zrejme sú s ním vysporiadané. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil podľa § 23 ods. 1,2 Zákona o rodine. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 144 veta prvá O.s.p. tak, že účastníci nemajú právo na náhradu trov konania, pretože predmetom tohto konania bol rozvod ich manželstva.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie odporca, domáhal sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Vytýkal súdu prvého stupňa neúplne zistenie skutkového stavu veci a nesprávne právne posúdenie. Mal za to, že prvostupňový súd v dostatočnej miere nezohľadnil ním predložené dôkazy a veci uvedené pri výsluchu. Z rozsudku vyplýva, že všetky dobré veci v manželstve vykonávala iba navrhovateľka a všetko zlé iba on, čo však pri spoločnom 35 rokoch trvajúcom manželstve nemôže byť pravda. Pravdou je, že spoločné dovolenky od roku 1999 s navrhovateľkou nepokračovali, pričom jeden z dôvodov bola skutočnosť, že ako lekár v nešťátnom zdravotníckom zariadení mal zodpovednosť nielen za hmotné vybavenie zdravotníckeho zariadenia, ale aj za dokumentáciu a osobné údaje pacientov a preto objekt zabezpečil alarmom. Po dohode s manželkou upravili neprítomnosť na území Slovenska tak, aby aspoň jeden z nich bol k dispozícii. Navyiac s manželkou mali aj spoločnú firmu a preto chodili na dovolenky každý zvlášť, spravidla s niektorým z ich detí. Súd prvého stupňa vôbec nezobral do úvahy jeho stanovisko, ktoré mal ako lekár. Nikdy neobmedzoval manželku v práci na počítači, iba ju upozorňoval na medicínske následky dlhého sedenia a workoholizmu. Pokiaľ sa týka spoločného hospodárenia, súd nezobral do úvahy jeho vysvetlenie, keď po začatí stavby rodinného domu sa s manželkou dohodli, že každý z nich bude hradiť spoločné výdavky podľa svojich možností. Za spoločné výdavky považoval výdavky súvisiace s chodom domácnosti, vrátane potrieb detí, ako aj výdavky, ktoré pred výstavbou spoločného domu nepoznali - teda výdavky súvisiace s jeho stavbou a zariadením. Tak ako manželka vo zvýšenej miere zabezpečovala svojimi finančnými prostriedkami chod domácnosti, on vo zvýšenej miere financoval stavbu a zariadenie rodinného domu. Poukázal na to, že v spoločnom manželstve za 35 spoločných rokov zažili s navrhovateľkou veľa dobrého i zlého. Obaja sú veriaci ľudia, ktorí si uvedomujú, že v živote je na jednej strane dobro a na druhej strane zlo, ktoré je v ich viere zosobňované satanom a jeho pokušením. Cirkevne je ich manželstvo nerozdelné. Je presvedčený o tom, že rozvod manželstva nie je dobro. Navyiac po rozhovore s duchovným sa snažil manželku opätovne odprosiť, pričom v snahe pomôcť spoločnému manželstvu bol ochotný riešiť problémy aj formou odbornej pomoci napríklad v poradni. Súd tento návrh zobral na vedomie, ale vôbec sa ním ďalej nezaoberal, nehladal cestu na zmierenie a ich 35-ročné manželstvo rozviedol hneď na prvom pojednávaní. Uviedol, že s navrhovateľkou bývajú v jednom byte naďalej, spoločne hradia náklady na bývanie, žiadny z nich nemá iného partnera, ani vážne zlozvyky alebo závislosti brániace spolužitiu. Je presvedčený, že rozvod je zlým príkladom pre manželstvá ich detí a životy vnúčať. Vyslovil názor, že išlo o vleklú manželskú krízu, ktorá už má znaky zlepšovania. Ďalej uviedol, že vzťahy medzi nimi nie sú tak vážne narušené a trvalo rozvrátené, že by manželstvo nemohlo plniť svoj účel, a to najmä v časoch, keď prichádzajú obaja do vyššieho veku a budú čím ďalej tým viac odkázaní na seba. Po vyriešení a uplynutí terajšej už ustupujúcej krízy mal za to, že možno očakávať plné obnovenie spoločného manželského spolužitia.

Navrhovateľka v písomnom vyjadrení k odvolaniu odporcu navrhla napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. Stotožnila sa s názorom súdu prvého stupňa, že príčinou rozvodu manželstva je nenapraviteľný rozpad manželského spolužitia. Skutočnosti uvedené odporcom nemajú vplyv na posúdenie rozvratu v manželstve účastníkov konania, a to tvrdenia opisujúce spoločné dovolenky alebo stanoviská odporcu k práci navrhovateľky. Na rozvode manželstva trvá, a to z dôvodov uvedených v samotnom návrhu a síce psychického a fyzického násillia zo strany odporcu, vzájomného odcudzenia a citového ochladnutia medzi manželmi. Manželstvo s odporcom si neplní žiadnu zo svojich spoločenských funkcií a nakoľko všetky deti účastníkov sú plnoleté, neexistuje žiaden dôvod pre umelé

udržanie tohto zväzku. Pokiaľ ide o tvrdenia odporcu, že sa súd nezaoberal návrhmi na zmierenie účastníkov, toto nie je pravdou. O zmierenie sa účastníci pokúšali viackrát, dokonca i prostredníctvom duchovného, avšak vždy neúspešne. Akékoľvek ďalšie pokusy o zmierenie sú bezvýznamné a sám odporca ich navrhuje len účelovo. Nie je tiež pravdou, že by sa manželský vzťah účastníkov zlepšil, nie je možné očakávať žiadne obnovenie manželského spolužitia a nejedná sa o žiadnu ustupujúcu krízu ako účelovo tvrdí odporca v odvolaní, ale ide o trvalý a nenapraviteľný rozvrat manželstva. Zároveň poukázala na skutočnosť, že s odporcom už nebýva v jednom byte, ale definitívne býva v inom byte bez odporcu. Všetky tvrdenia odporcu uvedené v odvolaní považovala za účelové, pričom podanie odvolania je len snahou o umelé predlžovanie platnosti formálneho zväzku.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 212 ods. 1, § 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie odporcu nie je dôvodné.

Odvolací súd preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní odporcom vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje s právnymi závermi súdu prvého stupňa. Z daného titulu si osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, na ktoré v celom rozsahu poukazuje v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. a na zdôraznenie správnosti a k námietkam odporcu dodáva nasledovné:

Odporca v podanom odvolaní namietal, že súd prvého stupňa nedostatočne zistil skutkový stav veci a vec nesprávne právne posúdil.

Odvolací súd po preskúmaní spisu dospel k záveru, že súd prvého stupňa dostatočne zistil skutkový stav, keď dospel k záveru, že manželstvo účastníkov je vážne narušené a trvalo rozvrátené tak, ako to vyplýva zo zákonného ustanovenia § 23 ods. 1 Zákona o rodine. Pre zásadné stanovisko navrhovateľky k rozvodu manželstva nie je ani predpoklad na jeho obnovenie. Súd prvého stupňa správne vyhodnotil aj príčinu rozvratu manželstva tak, ako mu to ukladá zákonné ustanovenie § 23 ods. 2 Zákona o rodine. Aj odvolací súd môže len konštatovať, že spolužitie účastníkov je dlhšiu dobu rozvrátené, a hoci manželstvo bolo spočiatku harmonické, v priebehu jeho trvania došlo k postupnej zmene, ktorej následkom je to, že vzťahy medzi účastníkmi sú už dlhú dobu tak vážne narušené, že ich manželstvo neplní žiadnu zo svojich funkcií. Účastníci spolu takmer vôbec nekomunikujú, problémy v manželstve nedokážu riešiť otvorenou formou komunikácie, ale len mailom, ktorý stav preukázateľne pretrváva už dlhšiu dobu. Účastníci netrávia spolu takmer žiaden voľný čas, každý sa venuje len svojej práci, spoločne sa nepodieľajú na výchove detí, ktoré sú toho času už plnoleté a intímne sa nestýkajú. Aj podľa názoru odvolacieho súdu príčinou rozvratu manželstva sú dlhotrvajúce nezhody účastníkov, vyplývajúce z ich odlišných povahových vlastností a záujmov, ktoré vyústili do vzájomného odcudzenia. Za tohto stavu aj odvolací súd môže len konštatovať, že spolužitie účastníkov je dlhodobo rozvrátené a s prihliadnutím na zásadný postoj navrhovateľky k rozvodu manželstva, nie je ani predpoklad k obnoveniu manželského spolužitia. Pokiaľ odporca nesúhlasil s rozvodom manželstva, táto skutočnosť nemôže byť dôvodom pre zamietnutie návrhu na rozvod manželstva. Rozvod manželstva je individuálnou otázkou rozvádzajúcich sa manželov, a pokiaľ navrhovateľka obnovenie manželstva a spolužitia odmieta, v danom prípade vzhľadom na intenzitu a dĺžku trvania rozvratu, sú splnené zákonné podmienky pre zrušenie manželstva rozvodom. Pokiaľ odporca v odvolaní namietal, že v manželstve ide len o krízu, ktorá už má znaky zlepšovania a preto možno očakávať obnovenie spoločného manželského spolužitia, tieto jeho tvrdenia neboli pravdivé, keď z vyjadrenia navrhovateľky k odvolaniu odporcu vyplýva, že navrhovateľka sa odsťahovala zo spoločného bytu a začala bývať v inom byte bez odporcu. Za daného stavu možno konštatovať, že rozvrat manželských vzťahov medzi účastníkmi je hlboký a trvalý bez predpokladu obnovenia manželského spolužitia. Za tohto stavu boli odvolacie námietky odporcu nedôvodné.

Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 a § 144 veta prvá O.s.p. tak, že účastníci nemajú právo na náhradu trov odvolacieho konania, keď odvolací súd pri rozhodovaní o

náhrade trov odvolacieho konania neaplikoval ust. § 144 vety prvej O.s.p. z dôvodu, že v danej veci neboli pre použitie tohto ustanovenia zákonné dôvody.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.